

Březová lodička

Ami D G Ami **A** D G Ami

předehra Fon-tá - ny z bí - lé - ho mra - mo - ru po - hled - te

flétna

C G Ami Emi D C G

k ho - rám, tam na - ho - ru, tak krás - né je Měs - to a přes - to vím, že

Ami C G Ami **B** Ami D G

ra - dost v něm víc už ne - o - ku - sím. Pro - tě - že, stří - br - né o - ko -

Ami C D Ami G

vy, šes - te - ro stráž - ných bran ne - po - ví, proč blou - dit mám

D C Ami Ami D G Ami

Měs - tem tím bez cí - le, kde ne - če - ká mě nic než dlou - há chví - le.

Ami G Ami G C D C E

Jak z ků-ry bře-zo - vé lo - dič - ka la - pe - na v o - sid - lech ve - le - hor

Ami C C/G E Ami G C E

če - ká, až strh - ne ji z byst - ři - ny proud, má tou - ha, jak o - na, ne - poč - ká,

G C G E Ami C E Ami

ne - stav se, brat - ře můj, na od - por žá - dos - ti, již ne - lze za - vrh - nout.

Předehra

(A) Fontány z bílého mramoru
pohleďte k horám, tam nahoru,
tak krásné je Město a přesto vím,
že radost v něm víc už neokusím.

(A) Z mramoru ulice, chladný svět,
nehybná věčnost — já musím vpřed,
vždyť kamenné srdce slz neroní
a z křišťálu růže, ta nevoní.

(B) Protěže, stříbrné okovy,
šestero strážných bran nepoví,
proč bloudit mám Městem tím bez cíle,
kde nečeká mě nic než dlouhá chvíle.

Ref: Jak z kůry březové lodička
lapena v osidlech velehor
čeká, až strhne ji z bystřiny proud,
má touha, jak ona, nepočká,
nestav se, bratře můj, na odpor
žádosti, již nelze zavrhnout.

(A) Dříve, než se druhý den zešeří,
sbohem dám bratru a neteři,
bratře můj, odpusť, já musím jít,
bělouš můj už vzpíná se a nemá klid.

(B) Otěže, stříbrné podkovy,
bělouš můj nikomu nepoví,
zda cílená cesta má, či bez cíle,
zda dlouhá bude na sta mil či dvě míle.

Ref: Jak z kůry březové lodička
lapena v osidlech velehor
čeká, až strhne ji z bystřiny proud,
má touha, jak ona, nepočká,
musím dál, bratře můj, za obzor
na vlnách příboje touhy plout.